

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1104: Bắt Buộc Phải Dứt Bặt Cuồng Tâm, Một Niệm Không Sanh, Sau Đó Mới Được

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 097)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bắt buộc phải dứt bặt cuồng tâm, một niệm không sanh, sau đó mới được.】

Đây là chỗ khó! “Dứt bặt cuồng tâm” là lời được nói trong Kinh Lăng Nghiêm, cuồng tâm chính là vọng tưởng.

“Một niệm không sanh” là bắt buộc phải buông xuống toàn bộ sự phân biệt, chấp trước; cũng có nghĩa là phải buông xả hết thấy vọng tưởng, phân biệt và chấp trước, thì “Pháp thân bình đẳng, chư pháp như nghĩa” mới có thể hiện tiền, quý vị mới có thể khế nhập được đôi phần. Nếu như vọng tưởng, phân biệt và chấp trước vẫn còn, vẫn còn nhiều như thế, thậm chí ngày một tăng trưởng thêm, thì chẳng có tác dụng gì cả; việc này khó, thực sự rất khó!

Không ít người tự cho rằng bản thân tu học Phật pháp rất khá rồi, cho rằng mình đã không còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nữa. Thế nhưng qua ý niệm, lời nói và cử chỉ của họ, chúng ta có thể nhìn ra được rằng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vẫn còn tồn tại đầy đủ, chẳng hề giảm bớt chút nào, vậy thì làm gì có thể nói đến chuyện có công phu!

Chư vị nhất định phải hiểu rõ, hoặc có người nói rằng: “Đạo lý thì họ hiểu cả rồi, chỉ là họ buông không xuống mà thôi!” Quý vị cảm thấy lời này nói ra có đúng không? Có một số người gật đầu cho rằng không sai, rất đúng! Kỳ thực là hoàn toàn sai lầm.

Chính vì đạo lý chưa thấu triệt, cho nên họ mới buông không xuống; đạo lý chính là nhìn thấu, đã nhìn thấu rồi thì làm gì có đạo lý nào lại buông không xuống chứ? Chưa thể buông xuống, nói cách khác, căn bản là vẫn chưa nhìn thấu.

Những đạo lý đó, chẳng qua chỉ là [vay mượn] từ trong kinh Phật, từ lời dạy của chư Tổ sư đại đức thời xưa, cũng chính là điều thường gọi là “đạo thính đồ thuyết” (nghe người ta nói sao rồi bắt chước nói lại y như vậy) mà thôi, chứ bản thân họ không có may mắn lãnh ngộ nào cả. Nếu họ thực sự có lãnh ngộ, thì làm gì có lý nào lại buông không xuống? Họ lãnh ngộ được một phần thì chắc chắn sẽ buông xuống được một phần, lãnh ngộ được hai phần thì chắc chắn sẽ buông xuống được hai phần; buông không xuống tức là chưa khế nhập vào cảnh giới.

Điểm này cần phải thấy cho rõ ràng, phải hiểu cho minh bạch, thì mới không đến nỗi tự dối mình, dối người; dối người thì cũng đành đi, chứ tự dối mình thì chịu thiệt thòi quá lớn, bản thân tự lừa gạt chính mình mà hoàn toàn không hay không biết.

Đối với sự việc này, Kinh Kim Cang đích thực đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Bộ kinh này cần phải thường xuyên đọc tụng, thường xuyên chuyên tâm thể hội, kinh thực sự giúp quý vị nhìn thấu, giúp quý vị buông xuống, cũng chính là giúp quý vị sống một đời sống của chư Phật, Bồ Tát.